

A letter from Europe, 1948.

Transl. Ilan Pillemer

May 11, 2021

Chapter 14, College Yiddish, Translation exercise of a letter from Europe in 1948.

We have been already here in Germany for three years, and we still cannot leave from here. I had hoped to be able to travel to the land of Israel - to my sister, Hannah. As you well know, she was already there from before the war, together with her husband. But currently they won't let anyone travel there. We also cannot go to America because my wife and I are included in the Polish quota - and we need to wait many years for an American visa. We must remain meanwhile here in Germany, amongst people who murdered, or helped murder, our brothers. Often we think that the world has forgotten about us. The end of our woes is still so far away!

The Germans murdered my brother Yosef, and we do not even know when his Yartzheit is. At the moment, my other brother Abraham is living together with us. The Germans took him for labour, together with a further four thousand men from the Warsaw ghetto. They were in a concentration camp, and built roads. Before the end of the war, they escaped from the concentration camp and hid themselves in the forest. Meanwhile Abraham's wife and his daughter disguised themselves as Christians and hid themselves in the Gentile part of the

"מיר זײַנען שוין דאָ אין דײַטשלאַנד דרייַ יאָר, און מיר קענען נאָך אלץ פֿון דאַנען נישט אוועקפֿאַרן. איך האָב געהאַפֿט צו קענען פֿאַרן קיין ארץ-ישראל צו מיין שוועסטער חנה. דו ווייסט דאָך, זי איז שוין דארטן פֿון פֿאַר דער מלחמה, צוזאַמען מיט איר מאַן. אָבער איצט לאָזט מען אַהין נישט פֿאַרן. קיין אַמעריקע קענען מיר אויך נישט פֿאַרן, ווייל איך און מיין פֿרוי זײַנען אויף דער פּוילישער קוואַטע, און מיר דאַרפֿן וואַרטן אויף אַן אַמעריקאַנער וויזע אַ סך יאָרן. מוזן מיר דערווייל בלייבן דאָ אין דײַטשלאַנד, צווישן מענטשן וואָס האָבן אומגעברענגט אָדער געהאַלפֿן אומברענגען אונדזערע ברידער. אפֿט טראַכטן מיר, אז די וועלט האָט אונדז פֿאַרגעסן. דער סוף פֿון אונדזערע צרות איז נאָך אַזוי ווייט!

"מיין ברודער יוסף האָבן די דײַטשן אומגעברענגט, און מיר ווייסן אפֿילו נישט, ווען זײַן יאָרצײַט איז. צוזאַמען מיט אונדז וויינט איצט מיין אַנדערע ברודער אַברהם. די דײַטשן האָבן אים גענומען אויף אַרבעט צוזאַמען מיט נאָך פֿיר טויזנט מענער פֿון וואַרשעווער געטאָ. זיי זײַנען געווען אין אַ קאָנצענטראַציע-לאַגער און האָבן געבויט וועגן. פֿאַרן סוף פֿון דער מלחמה זײַנען זיי אַנטלאָפֿן פֿון קאָנצענטראַציע-לאַגער און האָבן זיך באַהאַלטן אין וואַלד. דערווייל האָבן אַברהםס פֿרוי און זײַן טאָכטער זיך פֿאַרשטעלט פֿאַר קריסטן און האָבן זיך באַהאַלטן אין דעם נישט-ידישן טייל שטאָט. זיי האָבן געאַרבעט ווי דינסטן אין אַ פּויליש הויז. קיינער האָט נישט געטאָרט וויסן, אז זיי זײַנען

30 city. They worked as maids in a Polish house-
hold. No-one could be allowed to know
that they were Jews. They saw how the
Germans stormed the ghetto with tanks and
aeroplanes. In the ghetto men, women and
35 children battled; but they were amongst the
Christians and could not do anything them-
selves.

After the liberation Avraham found his
wife and daughter. Through a miracle all
40 three of them survived. They came here
two years ago.

יידן. זיי האבן געזען, ווי די דייטשן שטורעמען די
געטא מיט טאנקען און אַראָפּלאַנען. אין געטא האבן
געשלאגן מענער, פֿרויען און קינדער; אָבער זיי אליין
זיינען געווען צווישן קריסטן און האבן גאַרניט געקענט
טאָן. 30R

”נאָך דער באַפֿרײַונג האָט אַברהם געפֿונען זײַן
פֿרוי און טאכטער. ווי דורך אַ נס זײַנען אַלע דריי
געבליבן לעבן. נאָך צוויי יאָר זײַנען זיי געקומען
אַהער. 35R